

je tako ponižala, ker hlapec je ni prijazno opominjal, temveč režal nad njo, kakor bi ne bila nič boljša nego Jera.

Jezilo je Andreja. In kaj bi ga ne? Njegovo srce je bilo še vedno slobodno, na Mano niti mislil ni, na kako drugo še manj. Reza se je sama skrivaj zanimala za-nj, a srca ni še odkrila nikomur. Sedaj se je skoro kesala, da je to zamudila, ker ljubosumnost se ji je vselila v srce.

Naloživši snopje išče po strnišču okrog voza raztreseno klasje, ali bolje: pravne besedice išče za Andreja, ker

za klasje je itak slepa. — Hlapec že zakriči nad konjema, da potegneta voz z mesta, Reza pa v skrajni stiski more le ziniti: »Andrej, le pazi, da se voz na-te ne zvrne!«

Kratko je bilo slovó, a to silno ljubeznivo.

»Oj, Reza, ni se treba bati!« odvrne hlapec hladno, ne da bi se ozrl.

Žanjice bi danes menda celi dan molčale, ako ne bi bilo med njimi zgovorne Barbe, ki je znala mnogo lepih stvari. Jera je molčala in hitela žeti, tudi Reza ni bila prezgovorna. (Dalje.)

M a n a.

stari bajti pod goro
Mana je doma,
Sama z materjo staro
Boren stan ima.

Pa saj sreča ni drvena,
Ni drvena, ni kamnena,
Sreča ni med davke všteta,
Ni na hišni broj pripeta.
Sreča kuka, koder je:
Skozi les in kamenje,
Skoz hodnik in skozi svilo,
Žamet in beraško krilo.
Skozi mala okenca
V prosta, sveža srčica
Raje v gostje ti priskače,
Kot v gradove in palače. —

V stari bajti pod goro
Je veselje bdelo;
Tam živelo se sladko,
Smijalo in pelo.
Kakor slavček smrečico
Poživi;
Kakor riba vodičo
Razvedri;
Je živila in vedrila
Mana zala, Mana mila
Zatemnelo kočico,
V njej pa staro mamico.

Mlado njeno srčice
Vse umeje,
Koder vtriplje, koder gre,
Srečo seje.
Razgovarja se z vetrovi,
Z dežkom drobnim in s plazovi,
S skalo sivo,
S plodno njivo,
S črno goro,
Z mlado zoro;
Razumeje vonj cvetic,
Ščebetanje drobnih ptic,
Perje javorjevo v gaju,
Angeljčke v nebeškem raju.
Celi svet jej je odprt,
Cesto vidi v božji vrti:
Gori, kjer Bog sam prebiva,
Blagre svoje na nas vliva.
Njeno mlado srčice,
To so mašne bukvice:
V mehko usnje vezane,
Z zlatom so obrezane;
Križec je na sprednji strani,
Slabim mislim noter brani,
Sklep leskeči jih zapira,
Da jih zlodej ne prebira,
In da kaj ne kane vánje
Se ne vmaže sveto branje:
O Očetu v rajski zōri,

O Mariji, o svetnikih
 In o radostih velikih,
 Ki nas čakajo tam góri. —
 Lepih lic je Manica,
 Lepša njena dušica.
 Lepa je kot solnčna roža,
 Ko jo zlati žarek boža,
 Čista lilija je bela,
 Kot skorjanček je vesela.

— — — — —
 Pojte gledat jo ljudjé,
 Sreče se učite ž nje!
 V stari bajti pod goró
 Sreča je domá,

Vi pa begate za njó
 Tožnega srcá. —
 V stari bajti pod goró
 Sveti mir prebiva,
 Vam pa solza za solzó
 Se po licu vliva,
 V stari bajti pod goró
 Božja nada vlada,
 Svet pozabil je na njó
 Ter brez upa pada.
 Pojte, pojte k Manici,
 Da se razvedrite,
 V njenem mladem srčici
 Sreče se učite!

J. —ek.

Podobe iz naroda.

II. V uboštvu.

(*Spisal Slavoljub Dobrávec.*)

Ko se je Tomčevi Katri tako namlelo, da se ji ni več prav zdelo brusiti tujih pragov, najela je v mali vasiči blizu Blok pritično sobico, kamor je zahajala vračajoč se z mnogih svojih potov. Oprtala je lično pleten koš »oprtnjak« in šla nabirat po hišah kurjih jajec; nabravši nekaj stotint drobne in nekaj kokošij, zapregla se je v samotež voziček, vrgla oprtavnico čez ramo, oje pod pazduho pa hajdi proti Trstu! Vozniki in gostilničarji se je niso posebno veselili, ker so kmalu spoznali, da ni potratna. Doberšen kos ovsenjaka in nekaj zrn kave v žepu, da jo je na potu spekla v gostoljubni hiši, zadostovalo ji je skoro do Trsta. Domov gredé je kupila »štruco« trdega kruha, utihotapila pest kave, pa ne veliko, ne, in zopet je bila preskrbljena do doma.

Lepa ni bila Katra, tudi ko je bila še mlada. Nekoliko prezarjavela koža, debel malce zavihan nos, sive oči in čudno top obraz, kazali so, da Katra ni krasotica. Hudomušni mladeniči so celó trdili, dasi po krivici, da ima usta prav od ušesa do ušesa. Katra seveda jim ni dišala osobito zastran tega, ker je znala povedati vsakemu »svoje«. Še ko je bila pastarica, ni mogla prikrivati nikomur tudi najpikrejše istine. Bila je sirota. Očeta menda še njena mati ni smela prav poznati; mati ji je pa umrla še mladoletni deklici, ko niti dekle ne bi mogla nadomeščati. Od tedaj ji je pa usoda zapisala tuja vrata, ki so Katro bile po petah do blizu štiridesetega leta. Ni se šopirila z obleko, da bi se v nji mladeničem prikupovala, in službo zapustivši, imela je nekaj novcev prihranjenih. Ljudje so govorili,